

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1036 ²	Κυριακὴ ΙΒ' Λουκᾶ (Λουκ. 17,12-19) 18 Ἰανουαρίου 2015 (2004)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Σὲ ποιούς ὀφείλουμε εὐγνωμοσύνη;

«Οὐχ εὐρέθησαν ὑποστρέψαντες δοῦναι δόξαν τῷ Θεῷ...;» (Λουκ. 17,18)

Θὰ σᾶς παρακαλέσω, ἀγαπητοί μου, νὰ δώσετε προσοχὴ καὶ ζητῶ τὴν ὑπομονή σας λίγα λεπτά, γιὰ ν' ἀκούσετε μία σύντομη ὁμιλία.

***

Ἀκούσατε τὸ σημερινὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο (βλ. Λουκ. 17,11-19). Τί μᾶς λέει; Τὸ εὐαγγέλιο σήμερα διηγεῖται ἓνα θαῦμα. Ἕνα **θαῦμα** ἀπὸ τὰ ἄπειρα θαύματα ποὺ ἔκανε, κάνει καὶ θὰ κάνη μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων, εἰς πείσμα τῶν ἀθέων καὶ τῶν ἀπίστων, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ὅπως εἶπα καὶ ἄλλοτε, μπορεῖ κανεὶς νὰ μετρήσῃ τὰ ἄστρα τ' οὐρανοῦ, τὰ φύλλα τῶν δέντρων καὶ τὴν ἄμμο τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μετρήσῃ τὰ θαύματα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἕνα θαῦμα - ἓνα ἄστρο εἶνε τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο. Τί λέει;

Λέει, ὅτι ὁ Χριστός, καθὼς ἔμπαινε σὲ κάποια κωμόπολι τῆς Παλαιστίνης, συνάντησε δέκα δυστυχισμένους ἀνθρώπους. Τί ἦταν οἱ ἀνθρωποὶ αὐτοί; Ἄρρωστοι. Τί ἀρρώστια εἶχαν; Μιὰ **ἀρρώστια φοβερή**, ἀρρώστια ποὺ τότε, τὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ, δὲν θεραπεύονταν· ἀργότερα, στὴν ἐποχὴ μας, βρέθηκε τὸ φάρμακο γι' αὐτήν. Εἶχαν μιὰ ἀρρώστια ποὺ ὀνομάζεται **λέπρα**. Εἶνε ἀρρώστια βασιανιστική, ἀρρώστια ποὺ προκαλεῖ τὴν ἀηδία· ἡ ἀρρώστια αὐτὴ κάνει νὰ σαπίζουν καὶ νὰ πέφτουν τὰ δάχτυλα, τὰ αὐτιά, οἱ μύτες... Ὁ λεπρὸς ἀνθρωπος καταντᾷ ἓνα ἔκτρωμα, ἓνας ἐκφυλισμὸς ὅλης τῆς φυσικῆς ὄψεως καὶ καταστάσεως τοῦ ἀνθρωπίνου πλάσματος.

Συνάντησε λοιπὸν **δέκα λεπρούς**. Αὐτοί, μόλις τὸν εἶδαν, φώναξαν, καὶ ἡ φωνὴ τους ἀντήχησε μέσα στὴν ἐρημίᾳ, ὅπου τοὺς εἶχαν ἀπομονώσει ἀπὸ φόβο μήπως ἡ ἀσθένειά τους μεταδοθῇ καὶ σὲ ἄλλους. Τί ἔλεγαν, τί φώναζαν; «*Ἰησοῦ ἐπιστάτα, ἐλέησον ἡμᾶς*» (ἔ.ἀ. 17,13).

Ἐλεγαν δηλαδὴ αὐτὸ ποὺ λέμε κ' ἐμεῖς κατ' ἐπανάληψιν στὴν ἐκκλησία· «**Κύριε, ἐλέησον**». Ἀλλὰ πῶς τὸ ἔλεγαν! Διαφέρει πολὺ τὸ δικό μας «**Κύριε, ἐλέησον**» ἀπὸ τὸ δικό τους. Ἄν τὸ λέγαμε κ' ἐμεῖς τὸ «**Κύριε, ἐλέησον**» μὲ πίστι ὅπως ἐκεῖνοι, θὰ γίνονταν θαύματα. Χίλια δικά μας «**Κύριε, ἐλέησον**», ψυχρὰ σὰν τὸ Βόρειο Πόλο, δὲν μποροῦν νὰ κάνουν τὸ θαῦμα ποὺ ἔκανε τὸ «**Κύριε, ἐλέησον**» τῶν δέκα λεπρῶν. Ἄμα ἔχῃς στὴν καρδιά σου πίστι καὶ προσεύχεσαι μὲ δάκρυα, τὰ ἄστρα κατεβάζεις στὴ γῆ. Μάλιστα. Ἐνῶ χίλια καὶ δυὸ χιλιάδες «**Κύριε, ἐλέησον**», ποὺ ψάλλουν οἱ ψαλτάδες, δὲν κάνουν τίποτα. Τὸ πᾶν εἶνε ἡ **πίστις**, μὲ τὴν ὁποία πρέπει ν' ἀναπέμπουμε στὸ Θεὸ τὶς προσευχές μας.

«Κύριε, ἐλέησον» λοιπὸν φώναξαν. Καὶ ὁ Χριστὸς τοὺς ἄκουσε. Καὶ τί ἔκανε· **τοὺς θεράπευσε!** «*Τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστίν*» (ἔ.ἀ. 18,27).

Μετὰ ἀπὸ τὴ θαυμαστὴ αὐτὴ θεραπεία τί θὰ περίμενε κανεὶς; τί θὰ ἔπρεπε νὰ κάνουν αὐτοὶ ὕστερα ἀπὸ τέτοιο μεγάλο θαῦμα; Νὰ εὐχαριστήσουν τὸ Χριστό, νὰ πέσουν στὰ γόνατα, νὰ φιλήσουν τὰ πανάχραντα πόδια του, καὶ νὰ τοῦ ποῦν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς «**Σ'** εὐχαριστοῦμε, εὐεργέτη μας». Τὸ ἔκαναν; Μπᾶ!... Ἀπὸ τὰ δέκα «**Κύριε, ἐλέησον**» ποὺ προηγήθηκαν, ἔμεινε τώρα **μόνο ἓνα «εὐχαριστῶ**». Ναί· ἓνας μόνον παρουσιάστηκε, ἔπεσε μὲ τὸ πρόσωπο μπροστά του καὶ ἔλεγε· **Σ'** εὐχαριστῶ, Χριστέ, σ' εὐχαριστῶ.

Καὶ ὁ Χριστὸς εἶπε· Ἕνας μόνον θεραπεύθηκε; Δὲν θεραπεύθηκαν δέκα; Ποῦ εἶνε λοιπὸν οἱ ἄλλοι ἑννέα;... **Φάνηκαν ἀχάριστοι!**

Ἕνας φάνηκε εὐγνώμων καὶ ἀρεστὸς στὸ Θεό. Γι' αὐτὸ τὸ παράδειγμα αὐτό, τοῦ ἑνός, εἶνε **ὑπόδειγμα πρὸς μίμησιν**· εἶνε παράδειγμα ποὺ πρέπει νὰ μιμηθοῦμε κ' ἐμεῖς.

* * *

Σπάνιο πρᾶγμα, ἀγαπητοί μου, σήμερα στη γενεά μας ἡ **εὐγνωμοσύνη**. Καὶ τὸ καταστάλαγμα τῆς πικρῆς πείρας ἔγινε παροιμία· «Κάνε καλό, νὰ σὲ μισήσῃ ὁ κόσμος»! Σκλήρυναν οἱ καρδιές. Ἔλειψε ἀπὸ τὰ χεῖλη τὸ «εὐχαριστῶ». Οἱ ἄνθρωποι ἔχουν μόνο δικαιώματα, δὲν αἰσθάνονται καμμία ὑποχρέωσι σὲ κανέναν ἄλλο. Γιατί; Διότι τὸ ἄτομο ἔγινε ἐγκεντρικό· νομίζει, ὅτι ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶνε ὑπηρετές του, πρέπει νὰ γίνουν γκαρσόνια πού θὰ ἐξυπηρετοῦν τὴν αὐτοῦ μεγαλειότητα τὸ ἐγώ του.

Λοιπὸν, μόνο ἓνας εἶπε τὸ «εὐχαριστῶ», καὶ εἶνε παράδειγμα ἄξιο μιμήσεως. Πρέπει κ' ἐμεῖς νὰ εἴμαστε εὐγνώμονες. Ἄλλὰ ἴσως κάποιος ρωτήσῃ· Καὶ **ποῦ νὰ εἴμαστε εὐγνώμονες; σὲ ποιούς;**

Ἀπαντοῦμε.

● Πρῶτα - πρῶτα εὐγνωμοσύνη ὀφείλουμε **στοὺς γονεῖς** μας, στὴ μάνα πού μᾶς γέννησε καὶ τὸν πατέρα πού μᾶς ἀνέθρεψε.

● Ἐπειτα εὐγνώμονες ὀφείλουμε νὰ εἴμαστε **στοὺς δασκάλους** πού μᾶς ἔμαθαν τὸ ἀλφάβητο καὶ **στοὺς καθηγητὰς** πού κοπίασαν γιὰ τὴν κατάρτισί μας.

● Περισσότερη εὐγνωμοσύνη ὀφείλουμε **στοὺς πνευματικούς μας πατέρας** καὶ διδασκάλους, στοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς ἐπισκόπους, πού μᾶς ὠδήγησαν στὸ κατὰ Θεὸν ζῆν.

● Ἄλλὰ εὐγνώμονες πρὸ παντὸς πρέπει νὰ σταθοῦμε πρὸς ἐκεῖνον πού εἶνε ὁ μέγας εὐεργέτης, ὁ μεγαλύτερος εὐεργέτης μας. Καὶ ὁ μεγαλύτερος εὐεργέτης εἶνε ὁχι ἡ μάνα μας κι ὁ πατέρας μας καὶ ὅλοι αὐτοί, ἀλλὰ ὁ **Θεός**. Αὐτὸς εἶνε ὁ Εὐεργέτης μας. Ποιὸς μπορεῖ, ποιά γλῶσσα μπορεῖ νὰ μετρήσῃ τὶς **εὐεργεσίες** πού μᾶς κάνει ὁ Θεός; Αὐτὴ τὴν ὥρα ἂν ζοῦμε, ζοῦμε διότι μᾶς εὐεργετεῖ ὁ Θεός. Ἀφήστε ὅλα τὰ ἄλλα· τὸν ἀέρα, πού ἀναπνέουμε, ποιὸς μᾶς τὸν χορηγεῖ; Ἐκεῖνος. Ὅπως εἶπα καὶ ἄλλοτε, πέντε λεπτὰ –τί λέω–, δυὸ - τρία λεπτὰ νὰ μείνουμε χωρὶς ἀέρα, τελείωσε ἡ ζωὴ μας· δὲν μένει κανένας· οὔτε ἓνας δὲν ζῆ πάνω στὴ γῆ χωρὶς τὸν ἀέρα. Εὐγνώμονες λοιπὸν στὸν Δημιουργὸ τοῦ παντός. Ὁ Θεὸς εἶνε ὁ Πατέρας μας· «*Πάτερ ἡμῶν...*», «*Πατέρα μας...*», τοῦ λέμε (Ματθ. 6,9) καὶ δὲν ξέρω ἂν καὶ πόσο τὸ αἰσθανόμαστε. Ὅπως τὸ μικρὸ παιδί ἔχει ἐμπιστοσύνη στὸν πατέρα του, ἔτσι κ' ἐμεῖς πρέπει νὰ ἔχουμε ἐμπιστοσύνη στὸν οὐράνιο Πατέρα, πού ἐνδιαφέρεται γιὰ μᾶς· «*ὑμῶν δὲ καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς πᾶσαι ἠριθμημέναι εἰσὶ*», λέει τὸ Εὐαγγέ-

λιο (Ματθ. 10,30). Πατέρας μας εἶνε· γι' αὐτὸ τοῦ ὀφείλουμε **ἐμπιστοσύνη** καὶ **εὐγνωμοσύνη**.

● Ἄλλὰ ὁ Χριστιανὸς δὲν ἔχει μόνο πατέρα, ἔχει καὶ μάνα. Δὲν ἐννοῶ τὴ φυσικὴ μάνα. Πέρα ἀπὸ τὴ φυσικὴ μάνα ὑπάρχει μιὰ ἄλλη μάνα, γλυκειὰ μάνα, πού εἶνε τὸ καταφύγιο καὶ ἡ προστασία του. Ποιά εἶνε; Εἶνε ἡ **Παναγία** μας· αὐτὴ εἶνε ἡ μάνα μας, ἡ γλυκειὰ μας μάνα, ἡ παρηγορία καὶ βοήθειά μας.

● Καὶ παραπάνω ἀπὸ τὴν Παναγία εἶνε μιὰ ἄλλη μάνα. Ποιά; Ἡ **Ἐκκλησία** μας, τῆς ὁποίας μέλος εἶνε καὶ ἡ Παναγία. Αὐτὴ εἶνε ἡ «*μήτηρ Σιών*» πού λέει ὁ ψαλμωδὸς (Ψαλμ. 86,5). Αὐτὴ εἶνε ἡ «*γυνή*» πού εἶδε ὁ Ἰωάννης στὴν Ἀποκάλυψι, ἡ «*περιβεβλημένη τὸν ἥλιον*» (Ἀπ. 12,1) καὶ στεφανωμένη με δώδεκα ἄστρα. Ἡ Ἐκκλησία, με σύμβολο τὸν τίμιον σταυρὸ, στηρίζει τὴν ἐλπίδα τοῦ κόσμου. Γι' αὐτὸ ἓνας δικὸς μας ποιητῆς, ὁ Κρυστάλλης, ἔλεγε·

«...**Θρησκεία!** γλυκειὰ μάνα,
τί ὄμορφη δίνεις ἐσὺ
λαλιά καὶ στὴν καμπάνα
καὶ πόσο ἐκείνη ἡ λαλιά
σαλεύει τὴν καρδιά μας!
Πόσες ἐκεῖνος ὁ σταυρὸς
ἀπ' τὰ καμπαναριά μας
στὴν ἀντηλιάδα χύνοντας
τόσες χρυσὲς ἀχτίδες
χύνει βαθειά μας, στὴν ψυχὴ,
γλυκὲς χρυσὲς ἐλπίδες!».

* * *

Ὁ Χριστιανός, ἀγαπητοί μου, πατέρα ἔχει τὸ Θεὸ καὶ μητέρα τὴν Ἐκκλησία· δὲν εἶνε ὀρφανός. Πρὸς τὴν Ἐκκλησία πρέπει νὰ εἴμαστε εὐγνώμονες ἰδίως ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες. Διότι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία στάθηκε σὲ ὅλες τὶς δύσκολες στιγμὲς τοῦ ἔθνους ἡ μητέρα καὶ τροφὸς τοῦ γένους μας. **Εὐγνώμονες στὴν Ἐκκλησία μας!**

Καὶ παραδείγματα εὐγνωμοσύνης νὰ ἔχουμε – ποιούς; Τοὺς **ἁγίους**. Ν' ἀγαποῦμε τὴν Ἐκκλησία – πόσο; Ὅσο τὴν ἀγαποῦσαν λ.χ. ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ θεοφόρος, ὁ ὄσιος Ἀντώνιος, ὁ μέγας Ἀθανάσιος, οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι, ὁ ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι. Ἐκεῖνοι ἀγωνίστηκαν, ὠμολόγησαν, μαρτύρησαν, γιὰ νὰ μείνῃ ἡ Ἐκκλησία μας ἀνόθευτη καὶ ἀμόλυντη ἀπὸ αἱρέσεις καὶ σχίσματα. Οἱ ἅγιοι, ὅταν ἀνέφεραν τὴ λέξι «Ἐκκλησία», ἔκλαιγαν· τόση ἦταν ἡ ἀγάπη τους. Σ' ἀγαπῶ, Ἐκκλησία μου! ἔλεγαν. Ἔτσι νὰ τὴν ἀγαποῦμε κ' ἐμεῖς, γιὰ νὰ σωθοῦμε· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**